

Arrest

nr. 130 168 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 mei 2014 tot intrekking van het verblijfsrecht en van de beslissing van 5 mei 2014 afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat E. BARBIEUX *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 februari 2002 is verzoeker gehuwd met mevr. P.T, van Belgische nationaliteit.

Op 10 juni 2002 is verzoeker in bezit gesteld van visum type D.

Op 12 augustus 2002 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging, in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 20 januari 2003 is verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 14 augustus 2003 is verzoeker te Jordanië uit de echt gescheiden.

Op 6 mei 2004 is verzoeker ambtshalve geschrapt uit de registers.

Op 12 oktober 2004 dient verzoeker een aanvraag in tot herinschrijving. De herinschrijving is toegestaan en op 9 maart 2005 is verzoeker opnieuw in het bezit gesteld van een identiteitskaart.

Op 21 december 2006 is verzoeker opnieuw ambtshalve geschrapt uit de registers.

Op 22 juni 2007 dient verzoeker een aanvraag in tot herinschrijving. De herinschrijving is goedgekeurd op 5 juli 2007.

Op 18 april 2010 dient verzoeker een terugkeervisum in bij de Belgische diplomatieke post te Amman.

Op 6 juli 2011 dient verzoeker een aangifte in van verlies van zijn verblijfskaart. Op 13 september 2011 is verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 5 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 juni 2014. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokken vreemdeling huwde op 17.01.02 met zijn Belgische echtgenote P. T.. Hij diende een visumaanvraag in op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn Belgische echtgenote. Hij verkreeg dit visum gezinshereniging op 10.06.2002. Hij kwam naar België met het Jordaans paspoort (...) voorzien van dit visum. Op 12.08.02 diende hij een aanvraag vestiging in in functie van zijn Belgische echtgenote. Hij verkreeg een identiteitskaart voor vreemdelingen op 20.01.2003. Volgens het rijksregister is het koppel op 14.08.03 in Jordanië gescheiden. De betrokkene werd ambtshalve geschrapt door het college van burgemeester en schepenen op 06.05.2004. Hij diende een vraag tot herinschrijving in op 12.10.2004. Hiervoor legde hij een ander, ouder, paspoort (nr ...) voor dan het paspoort waarmee hij naar België gekomen was. De herinschrijving werd hem toegestaan omdat hij niet langer dan een jaar afwezig was geweest. Hij verkreeg een nieuwe identiteitskaart voor vreemdelingen op 09.03.05 die werd vervangen op 05.12.05, wellicht doordat hij de eerste verloren had. Hij werd opnieuw ambtshalve geschrapt op 21.12.06 en vroeg een herinschrijving aan op 22.06.07. Hierbij legde hij zijn identiteitskaart voor vreemdelingen voor die hij verkregen had op 05.12.05. De herinschrijving werd goedgekeurd op 05.07.07 omdat hij niet langer dan een jaar afwezig was geweest. Op 18.04.2010 heeft hij een terugkeervisum aangevraagd bij de Belgische diplomatieke post in Amman, Jordanië.

Hij verklaarde tegenover het ambassadepersoneel dat hij België heeft verlaten op 22.03.2003 en naar de Verenigde Staten is gereisd met zijn Belgische echtgenote. Hij verklaarde in de VS een ongeval te hebben gehad en als een gevolg daarvan lang in de VS te zijn verbleven. Hij verklaarde verder in december 2009 in Jordanië te zijn teruggekeerd. Er worden op 03.06.2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomende stukken opgevraagd in het kader van de aanvraag van het terugkeervisum: een paspoort, vliegtickets en bewijzen van aanwezigheid op het Belgische grondgebied een jaar voor de aanvraag van het terugkeervisum. De betrokkene heeft deze stukken nooit voorgelegd en is op onbekende manier en onbekende datum naar België gekomen. Hij heeft aangifte gedaan van het verlies van zijn verblijfskaart op 06.07.2011. Hij verkreeg een F+ kaart op 13.09.2011. Hij deed melding bij de lokale recherche Gent unit Meprosch van het feit dat een derde persoon blijkbaar tussen 2004 en 2011 OCMW geld uitbetaald kreeg onder zijn identiteit.

Uit het administratief dossier blijkt dat na de herinschrijving in 2004 door de gemeente een inlichtingenbulletin werd opgemaakt op 24.11.04 waarop een foto staat die niet overeenkomt met de foto van de betrokkene op zijn visumaanvraag en op zijn Jordaans paspoort waarmee hij naar België kwam. Voor de herinschrijving van 2007 werd een identiteitskaart voor vreemdelingen voorgelegd (afgeleverd op 05.12.05) met de foto van dezelfde imposter op. Ook op het inlichtingenbulletin opgemaakt op 03.05.07 nav de vraag tot herinschrijving staat de foto van dezelfde imposter.

Dit houdt in dat de vraag tot herinschrijving van 12.10.2004 werd ingediend door een andere persoon dan de echte A., A.. De identiteitskaarten voor vreemdelingen die vervolgens werden afgeleverd op naam van A. A. werden dus niet aan de betrokkene afgeleverd maar aan een derde persoon. De imposter heeft zich als A., A. voorgedaan van minstens 24.11.04 (datum eerste inlichtingenbulletin) tot minstens 03.08.07 (datum tweede inlichtingenbulletin). Volgens de betrokkene zelf zelfs tot 2011. Hieruit vloeit ook voort dat de echte A., A. hier in die periode niet verbleef. De echte A., A. komt pas weer op de proppen in 2010 toen hij een terugkeervisum aanvroeg bij de Belgische diplomatieke post in Amman.

De werkelijke A. heeft klacht neergelegd bij de politie bij zijn terugkeer in 2011 omdat iemand zijn identiteit gestolen had. Toch moet worden opgemerkt dat zijn verklaring tegenover de Belgische ambassade, m.n. dat hij door overmacht lange tijd in de VS is moeten blijven als gevolg van een ongeval, een verhaal is dat met haken en ogen aan elkaar hangt. Zijn echtscheiding in Jordanië op 14.08.2003, een vijftal maand na zijn vertrek met zijn echtgenote op vakantie naar de VS op 22.03.03 spreekt dit verhaal al meteen tegen. Hieruit blijkt toch een minimum van tegenwoordigheid van geest om die procedure op te starten en een aanwezigheid op het Jordaanse grondgebied op een bepaald ogenblik sinds 22.03.03. De echtscheiding werd op 07.04.2004 door de gemeente Gent overgeschreven in zijn rijksregister wat dan weer wijst in de richting van zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied voor zijn eerste ambtshalve schrapping. De verklaring voor zijn lange afwezigheid uit het Rijk door overmacht is dus weinig waarachtig.

Daarenboven is uit informatie van de lokale recherche Gent unit Meprosch gebleken dat mijnheer wel degelijk op de hoogte was van het feit dat een ander persoon zijn identiteit had aangenomen tijdens zijn afwezigheid. De lokale recherche Gent heeft in het kader van een gerechtelijk onderzoek naar een clan Jordaniërs die zich voordeden als Irakezen in 2012 een Jordaanse onderdaan H., M. verhoord (pv GE.LA.036958/12).

Deze persoon staat bij de Dienst Vreemdelingenzaken gekend is onder zijn alias A., G. "02.03.1968, nationaliteit Irak (NN xxx). Deze persoon werd nooit toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van langer dan drie maanden in het Rijk, noch was hij ooit gevestigd. De lokale recherche Gent heeft ons gemeld dat uit dit verhoor is gebleken dat deze H., M. 4000 euro aan A., A. heeft betaald om diens paspoort te kunnen krijgen zodat hij diens identiteit kon overnemen. De eerste herinschrijving gebeurde inderdaad met een ander, ouder, paspoort van A. dan hetgene waarmee de echte A. naar België was gekomen. Het paspoort waar zijn visum instond was nog geldig en had de betrokkene zelf nodig om te kunnen reizen. H., M. verklaarde eveneens dat hij de verkregen OCMW gelden diende af te geven aan de broer van de echte A., A.. Uit vergelijking met de foto's uit het dossier van A., G. blijkt dat op de inlichtingenbulletins van de gemeente en op de identiteitskaart voor vreemdelingen afgeleverd op 05.12.05 inderdaad de foto's van H., M., (bij de dienst vreemdelingenzaken gekend als A., G.) staan.

Uit deze politionele informatie blijkt duidelijk dat de betrokken vreemdeling zijn identiteit heeft verkocht aan een derde. De betrokkene is dus geen slachtoffer van identiteitsdiefstal maar wel eerder de begunstigde. Door zijn identiteit te verkopen aan een derde persoon werden zijn verblijfsrechten in het Rijk behouden en verder opgebouwd zodat hij zijn verblijfsrecht weer kon opnemen naar genoegen. De betrokkene heeft in werkelijkheid niet in het Rijk verbleven sinds zijn ambtshave afvoering in 2004. Als een gevolg daarvan had hij dus nooit recht op een herinschrijving noch op een F+ kaart gezien door zijn lange afwezigheid absoluut niet kan gesteld worden dat het centrum van zijn belangen in België ligt. Het staat vast dat hij de F+ kaart bekomen heeft door onwettige middelen, met name het verkopen van zijn identiteit voor het behoud van zijn verblijfsrechten in België. Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt het verblijfsrecht van de betrokken vreemdeling ingetrokken en dient de F+ kaart te worden ingehouden."

Op 5 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 juni 2014. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"De heer⁽¹⁾,⁽¹⁾:

naam: A.

voornaam: A. F. H.

geboortedatum: 08.03.1976

geboorteplaats: H.

nationaliteit: Jordanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

□ 2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Het verblijfsrecht van de betrokkene werd ingetrokken wegens fraude bij beslissing van de Dienst vreemdelingenzaken van 05.05.2014.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel *‘fraus omnia corrumpit’*, van het *‘vermoeden van onschuld’* gewaarborgd door artikel 6.2 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Manifeste beoordelingsfout en bevoegdheidsoverschrijding.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“4.1.1.

Overwegende dat overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Bovenstaande beginselen zijn eveneens ingeschreven in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, *‘recht op behoorlijk bestuur’*:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name :

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleeden.”

4.1.2.

De eerste bestreden beslissing aangaande de intrekking van het verblijfsrecht van de verzoekende partij heeft geen wettelijke basis.

- 4.1.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel *‘fraus omnia corrumpit’* teneinde haar beslissing te schragen.

In een arrest van 3 oktober 1997 heeft het Hof van Cassatie het begrip bedrog dat vereist is voor het beginsel *‘fraus omnia corrumpit’* voor het eerst algemeen gedefinieerd.

Het Hof oordeelt dat “de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ het bestaan van bedrog veronderstelt dat bedrog kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt.”¹

1 ‘*Fraus omnia corrumpit: autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme*’, Annekatrien LENAERTS, Rechtskundig Weekblad 2013-14, nr. 10, 9 november 2013, pagina 363.

De verzoekende partij heeft geen bedrog gepleegd.

De verzoekende partij dient beschouwd te worden als slachtoffer die weliswaar naderhand voordeel blijkt te hebben gehaald uit de vermeende fraude (er werd hem na jarenlange afwezigheid een F+ kaart afgeleverd), doch dit hem niet kan verweten worden.

“De kerngedachte van het beginsel *Fraus* is dat de bedrogpleger geen enkel voordeel mag putten uit zijn bedrog ten gevolge van een rechtshandeling of van de toepassing van een rechtsregel. Het Hof van Cassatie bevestigt dit in een arrest van 18 maart 2010 (zie *supra*, nr. 8).

In een ander arrest, van 3 maart 2011, nuanceert het Hof deze gedachte nochtans in het licht van de bescherming van derden te goeder trouw.

Een onschuldige derde partij, die ook een voordeel kan halen uit een rechtshandeling of uit de toepassing van een rechtsregel, moet dit voordeel kunnen behouden, ook als dit tot gevolg kan hebben dat de dader van het bedrog zo toch nog (onrechtstreeks) bevoordeeld wordt.”

(‘*Fraus omnia corrumpit: autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme*’, Annekatrien LENAERTS, Rechtskundig Weekblad 2013-14, nr. 10, 9 november 2013, pagina 377).

- 4.1.2.2.

De verzoekende partij kan niet het slachtoffer worden van fraude, de identiteitsdiefstal waarvan hij zelf slachtoffer van is geworden.

De heer M. H. heeft de fraude wel degelijk zonder medeweten van de verzoekende partij gepleegd.

De verzoekende partij heeft bij zijn terugkomst in België in het jaar 2011 ter goeder trouw aangifte van verlies van zijn verblijfskaart gedaan en heeft hieropvolgend ter goeder trouw een nieuwe verblijfstitel ontvangen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt echter uit de politionele informatie te mogen besluiten tot fraude in hoofde van de verzoekende partij, doch deze conclusie geheel ongegrond, minstens erg voorbarig.

4.1.3.

Het gerechtelijke dossier is tot op heden lopende.

Tot schuld in hoofde van de verzoekende partij kan aldus nog niet besloten worden.

Het ‘vermoeden van onschuld’, zoals gewaarborgd in artikel 6.2. E.V.R.M., wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken compleet genegeerd.

Zolang er geen correctionele veroordeling is, kan niet tot de schuld besloten worden.

Artikel 6.2. E.V.R.M. bepaalt:

“Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechts is komen vast te staan.”

De Dienst Vreemdelingenzaken waant zich rechter en meent te mogen oordelen dat de verzoekende partij fraude heeft gepleegd, *quod non*.

- De Dienst Vreemdelingenzaken hecht geloof aan de verklaringen van ene M. H., hoewel deze haaks staan op de verklaringen van de verzoekende partij.

- De Dienst Vreemdelingenzaken brengt geen objectieve informatie aan (al dan niet uit het politionele dossier) dewelke de verklaringen van M. H. staven.

Tot zover dergelijke objectieve bewijzen ontbreken, en er eveneens geen vervolging en veroordeling voor handen is, kan er niet op objectieve wijze geoordeeld worden dat de verklaringen van de verzoekende partij niet geloofwaardig zouden zijn.

a)

Allereerst is het zo dat dient benadrukt te worden dat de verzoekende partij zelf aangifte van identiteitsdiefstal heeft gedaan.

Zo de verzoekende partij zijn identiteit zou verkocht hebben, waarom doet hij dan aangifte van identiteitsdiefstal?

Een dergelijke aangifte leidt logischerwijs tot een onderzoek door de politiediensten, waarbij de verzoekende partij, zo hij iets te verbergen zou hebben, *quod non*, in nauwe schoentjes zou kunnen komen.

b)

Ten tweede, wat zou de mogelijke motivering zijn geweest van de verzoekende partij om zelf aangifte van identiteitsdiefstal te doen, moest hij zelf zijn identiteit verkocht hebben, *quod non*?

De verzoekende partij heeft, na aangifte van verlies van zijn verblijfskaart, in september 2011 opnieuw verblijfsrecht gekregen.

Hij heeft een F+ kaart ontvangen. Het opnieuw toe-eigenen van zijn identiteit, na de vermeende verkoop ervan, teneinde opnieuw verblijfsrecht te bekomen, is alvast geen beweegreden.

c)

Ten derde, de Dienst Vreemdelingen zaken stelt dat het verhaal van de verzoekende partij met haken en ogen aan elkaar zou hangen.

Er wordt verwezen naar de echtscheiding in Jordanië en de overschrijving van deze echtscheiding door de gemeente.

De verzoekende partij heeft bij de politie uitdrukkelijk verklaard dat hij in 2003 in Jordanië gescheiden is, zonder dat hij aldaar aanwezig was.

De broer van de verzoekende partij trad in zijn naam op met een volmacht. Echtscheiding bij volmacht is perfect mogelijk in Jordanië.

De Dienst Vreemdelingen zaken betwist dit niet.

Minstens brengt Dienst Vreemdelingen zaken geen objectieve gegevens aan waaruit zou blijken dat echtscheiding bij volmacht in Jordanië niet mogelijk zou zijn.

De conclusie die de Dienst Vreemdelingen zaken trekt uit de echtscheiding in 2003 in Jordanië, namelijk dat de verzoekende partij in 2003 op het Jordaanse grondgebied aanwezig moet geweest zijn, is aldus manifest onjuist.

Dat de echtscheiding in april 2004 werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand in België, behoeft evenmin de aanwezigheid van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied.

Het is perfect mogelijk dat de voormalige echtgenote de echtscheiding heeft laten overschrijven.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt niet hoe de overschrijving van de echtscheiding in de registers van burgerlijke stand tot stand is gekomen, waardoor het kort door de bocht is van de Dienst Vreemdelingen zaken de veronderstellen dat de verzoeker hiertoe het nodige gedaan heeft en zodoende in België aanwezig was.

De verzoekende partij legt een kopie van zijn paspoort voor, waaruit zijn langdurig verblijf in Amerika effectief blijkt (stuk 4).

d)

Ten vierde lijkt de Dienst Vreemdelingen zaken blind vertrouwen te hechten aan de verklaringen van de heer M. H., namelijk dat hij de identiteit van de verzoekende partij voor 4.000 EUR heeft gekocht en dat hij de verkregen OCMW gelden aan de broer van de verzoekende partij diende af te geven.

De heer M. H. verkoopt leugens teneinde de identiteitsdiefstal, door hem gepleegd, te ontkennen.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de heer M. H. bovendien niet als een erg betrouwbaar persoon kan beschouwd worden, aangezien hij vertoeft in een clan Jordaniërs die zich in 2012 voordeden als Irakezen.

De heer M. H. heeft ook een alias, namelijk G. A..

Aangezien de heer M. H. (of is het de heer G. A.?) identiteitsdiefstal heeft gepleegd, is het niet verwonderlijk dat zijn foto's staan afgebeeld op het inlichtingenbulletin dd. 24/11/2004, op de identiteitskaart voor vreemdelingen afgeleverd op datum van 05/12/2005 en op het inlichtingenbulletin dd. 03/05/2007.

4.1.4.

Het weze herhaald, het oordeel van de Dienst Vreemdelingen zaken om de verzoekende partij fraude te verwijten is in ieder geval veel te voorbarig.

Niet alleen dient vastgesteld te worden dat het gerechtelijk onderzoek nog steeds hangende en dat de Dienst Vreemdelingen zaken het vermoeden van onschuld dient te respecteren.

Tevens dient vastgesteld te worden dat de conclusies van de Dienst Vreemdelingen zaken te voorbarig zijn – zelfs getuigen van partijdigheid – aangezien de politionele informatie die door de Dienst Vreemdelingen zaken evenzeer op een andere manier kan geïnterpreteerd worden.

De beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van de verzoekende partij dient dan ook vernietigd te worden."

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van het algemeen rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*', van het 'vermoeden van onschuld' gewaarborgd door artikel 6.2 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"In de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt verwezen naar het artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Als feitelijke verantwoording van de tweede bestreden beslissing wordt gesteld :

“Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Het verblijfsrecht van de betrokkene werd ingetrokken wegens fraude bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 05.05.2014.”

Gelet op het feit dat de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van de verzoekende partij onwettelijk is, is het bevel om het grondgebied te verlaten dat daarvan een gevolg is eveneens onwettelijk.

Vernietiging van de eerste bestreden beslissing dient sowieso te leiden tot vernietiging van de tweede bestreden beslissing.

Door de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, wordt de verzoekende partij terug geplaatst in zijn verblijfssituatie als van voor afgifte van de eerste bestreden beslissing, zijnde een legale verblijfssituatie.

Het behoud van het bevel om het grondgebied te verlaten zou hieraan tegenstrijdig zijn.

De vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten dringt zich dan ook op.”

3.2 Het eerste en tweede middel worden samen besproken wegens hun onderlinge samenhang.

De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de intrekking van het verblijfsrecht wordt besloten. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name het algemeen rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ en wordt het verblijfsrecht van verzoeker ingetrokken en dient de F-kaart te worden ingehouden. Er wordt verwezen naar het feit dat verzoeker in werkelijkheid niet in het Rijk heeft verbleven sinds zijn ambtshalve afvoering in 2004. Als een gevolg daarvan had verzoeker dus nooit recht op een herinschrijving noch op een F-kaart gezien door zijn lange afwezigheid absoluut niet kan worden gesteld dat het centrum van zijn belangen in België ligt. Het staat vast dat verzoeker de F-kaart heeft bekomen door onwettige middelen, met name het verkopen van zijn identiteit voor het behoud van zijn verblijfsrechten in België.

Nu in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn stelling dat de wettelijke basis van de bestreden beslissing ontbreekt. Ook een algemeen rechtsbeginsel kan immers als rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (cf. RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). Het gegeven dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar enige bepaling van de vreemdelingenwet leidt in voorliggende zaak dan ook niet tot de vaststelling dat niet zou zijn voldaan aan de vereisten die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat verzoeker niet dienstig de schending van artikel 6.2 van het EVRM of het beginsel van onschuld kan aanvoeren in beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Artikel 6 van het EVRM heeft enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96 915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Waar verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Opgemerkt wordt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de bestreden beslissing, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat met betrekking tot het 'fraus'-karakter van zijn verblijfsrecht het volgende wordt geoordeeld:

"Uit het administratief dossier blijkt dat na de herinschrijving in 2004 door de gemeente een inlichtingenbulletin werd opgemaakt op 24.11.04 waarop een foto staat die niet overeenkomt met de foto van de betrokkene op zijn visumaanvraag en op zijn Jordaans paspoort waarmee hij naar België kwam. Voor de herinschrijving van 2007 werd een identiteitskaart voor vreemdelingen voorgelegd (afgeleverd op 05.12.05) met de foto van dezelfde imposter op. Ook op het inlichtingenbulletin opgemaakt op 03.05.07 nav de vraag tot herinschrijving staat de foto van dezelfde imposter.

Dit houdt in dat de vraag tot herinschrijving van 12.10.2004 werd ingediend door een andere persoon dan de echte A., A.. De identiteitskaarten voor vreemdelingen die vervolgens werden afgeleverd op naam van A. A. werden dus niet aan de betrokkene afgeleverd maar aan een derde persoon. De imposter heeft zich als A., A. voorgedaan van minstens 24.11.04 (datum eerste inlichtingenbulletin) tot minstens 03.08.07 (datum tweede inlichtingenbulletin). Volgens de betrokkene zelf zelfs tot 2011. Hieruit vloeit ook voort dat de echte A., A. hier in die periode niet verbleef. De echte A., A. komt pas weer op de proppen in 2010 toen hij een terugkeervisum aanvroeg bij de Belgische diplomatieke post in Amman.

De werkelijke A. heeft klacht neergelegd bij de politie bij zijn terugkeer in 2011 omdat iemand zijn identiteit gestolen had. Toch moet worden opgemerkt dat zijn verklaring tegenover de Belgische ambassade, m.n. dat hij door overmacht lange tijd in de VS is moeten blijven als gevolg van een ongeval, een verhaal is dat met haken en ogen aan elkaar hangt. Zijn echtscheiding in Jordanië op 14.08.2003, een vijftal maand na zijn vertrek met zijn echtgenote op vakantie naar de VS op 22.03.03 spreekt dit verhaal al meteen tegen. Hieruit blijkt toch een minimum van tegenwoordigheid van geest om die procedure op te starten en een aanwezigheid op het Jordaanse grondgebied op een bepaald ogenblik sinds 22.03.03. De echtscheiding werd op 07.04.2004 door de gemeente Gent overgeschreven in zijn rijksregister wat dan weer wijst in de richting van zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied voor zijn eerste ambtshalve schrapping. De verklaring voor zijn lange afwezigheid uit het Rijk door overmacht is dus weinig waarachtig.

Daarenboven is uit informatie van de lokale recherche Gent unit Meprosch gebleken dat mijnheer wel degelijk op de hoogte was van het feit dat een ander persoon zijn identiteit had aangenomen tijdens zijn afwezigheid. De lokale recherche Gent heeft in het kader van een gerechtelijk onderzoek naar een clan Jordaniërs die zich voordeden als Irakezen in 2012 een Jordaanse onderdaan H., M. verhoord (pv GE.LA.036958/12).

Deze persoon staat bij de Dienst Vreemdelingenzaken gekend is onder zijn alias A., G. "02.03.1968, nationaliteit Irak (NN xxx). Deze persoon werd nooit toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van langer dan drie maanden in het Rijk, noch was hij ooit gevestigd. De lokale recherche Gent heeft ons gemeld dat uit dit verhoor is gebleken dat deze H., M. 4000 euro aan A., A. heeft betaald om diens paspoort te kunnen krijgen zodat hij diens identiteit kon overnemen. De eerste herinschrijving gebeurde inderdaad met een ander, ouder, paspoort van A. dan hetgene waarmee de echte A. naar België was gekomen. Het paspoort waar zijn visum instond was nog geldig en had de betrokkene zelf nodig om te kunnen reizen. H., M. verklaarde eveneens dat hij de verkregen OCMW gelden diende af te geven aan de broer van de echte A., A.. Uit vergelijking met de foto's uit het dossier van A., G. blijkt dat op de inlichtingenbulletins van de gemeente en op de identiteitskaart voor vreemdelingen afgeleverd op 05.12.05 inderdaad de foto's van H., M., (bij de dienst vreemdelingenzaken gekend als A., G.) staan.

Uit deze politionele informatie blijkt duidelijk dat de betrokken vreemdeling zijn identiteit heeft verkocht aan een derde. De betrokkene is dus geen slachtoffer van identiteitsdiefstal maar wel eerder de begunstigde. Door zijn identiteit te verkopen aan een derde persoon werden zijn verblijfsrechten in het Rijk behouden en verder opgebouwd zodat hij zijn verblijfsrecht weer kon opnemen naar genoegen. De betrokkene heeft in werkelijkheid niet in het Rijk verbleven sinds zijn ambtshave afvoering in 2004. Als een gevolg daarvan had hij dus nooit recht op een herinschrijving noch op een F+ kaart gezien door zijn lange afwezigheid absoluut niet kan gesteld worden dat het centrum van zijn belangen in België ligt. Het

staat vast dat hij de F+ kaart bekomen heeft door onwettige middelen, met name het verkopen van zijn identiteit voor het behoud van zijn verblijfsrechten in België.”

Verzoeker kan uit de lezing van voormelde motivering bezwaarlijk stellen dat verwerende partij geen objectieve informatie aanbrengt. In de beslissing wordt immers verwezen naar foto's van de imposter op de identiteitskaart, het gebruik van een oud paspoort bij de eerste herinschrijving, de verklaringen afgelegd door verzoeker op de Belgische ambassade te Amman en de verklaringen afgelegd door de imposter bij de lokale recherche te Gent unit Meprosch. Het is niet kennelijk onredelijk om uit de objectieve informatie, waarnaar verwerende partij verwijst, af te leiden dat verzoeker in werkelijkheid niet in het Rijk heeft verbleven sinds zijn ambtshalve afvoering in 2004; hij als gevolg daarvan nooit recht had op een herinschrijving, noch op een F-kaart en dat hij de F-kaart heeft bekomen door onwettige middelen.

Verzoeker betwist dat hij fraude heeft gepleegd en betoogt dat hij zelf slachtoffer is geworden van de diefstal. Verzoekers betoog is evenwel niet dienstig nu hij niet aantoont te voldoen aan de voorwaarden van een herinschrijving, in het bijzonder toont verzoeker niet aan dat hij niet langer dan een jaar afwezig was. Verzoeker heeft blijkens de bestreden beslissing, in overeenstemming met de stukken van het dossier, op 18 april 2010 een terugkeervisum aangevraagd bij de Belgische diplomatieke post te Amman. Verzoeker verklaarde aan het ambassadepersoneel België te hebben verlaten op 22 maart 2003 naar Amerika en in december 2009 te zijn teruggekeerd in Jordanië. De afgifte van het visum is hem geweigerd. Vervolgens daagt verzoeker op een onbekende datum in België op. Op 6 juli 2011 doet verzoeker aangifte van het verlies van zijn verblijfskaart. Hij verkrijgt een F-kaart op 13 september 2011. Verwerende partij stelt vast dat hij geen recht had op een herinschrijving en dat hem ten onrechte een F-kaart werd afgegeven, gezien zijn lange afwezigheid in België. Verzoeker weerlegt dit motief niet door te wijzen op zijn langdurig verblijf in Amerika dat het gevolg was van een ongeval. Verzoeker verwijst hiervoor naar zijn paspoort in bijlage van het verzoekschrift gevoegd. Verzoeker toont evenwel nergens aan dat hij slachtoffer was van een ongeval en dat hij dus wegens “overmacht” lange tijd in Amerika verbleef. Bovendien verklaarde verzoeker voor de Belgische ambassade dat hij in december 2009 terugkeerde naar Jordanië. Naar aanleiding van zijn aanvraag voor een terugkeervisum werd verzoeker door verwerende partij op 3 juni 2010 verzocht bijkomende stukken voor te leggen: paspoort, vliegtickets en bewijzen van aanwezigheid op het Belgische grondgebied een jaar voor de aanvraag van het terugkeervisum. Verzoeker heeft geen stukken voorgelegd. Dit wordt niet betwist in het verzoekschrift. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij op het Belgische grondgebied verbleef een jaar voor de aanvraag van het terugkeervisum op 18 april 2010. Het oordeel in de bestreden beslissing dat verzoeker ten onrechte werd heringeschreven op 13 september 2011 en ten onrechte in het bezit werd gesteld van een F-kaart, is niet kennelijk onredelijk, nu verzoeker niet aantoont dat hij aan de voorwaarden van een terugkeer of herinschrijving voldeed. Het feit dat verzoeker geen fraude zou hebben gepleegd, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissing zou zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zou zijn geschonden door de bestreden beslissing. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag van het terugkeervisum en deze met bijkomende stukken te onderbouwen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker geen gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Verzoeker laat derhalve ten onrechte uitschijnen dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken of relevante gegevens over te maken.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat de tweede bestreden beslissing moet worden vernietigd om reden dat de eerste bestreden beslissing onwettelijk zou zijn genomen. Het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 7, lid 1, 2° van de vreemdelingenwet aangezien verzoekers wettig verblijf is verstreken nu zijn verblijfsrecht werd ingetrokken. Verzoeker weerlegt het motief niet door te verwijzen naar de vermeende onwettigheid van de eerste bestreden beslissing.

Het eerste en tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN